

"Voi atrage la Mine pe toți"

Sâmbătă, 26 martie 2005

Gili Cârstea

Studiul Școlii de Sabat din această săptămână încearcă – timid, este adevărat – să așeze crucea în cadrul mai larg al mării controversate, acolo unde este locul ei adevărat.

Mii de ani, înainte sau după Hristos, poporul lui Dumnezeu a văzut în ea doar o soluție binecuvântată de a ne salva, pe mine și pe tine dar mai ales pe mine. Da, ea contribuia cumva la clarificarea unor neînțelegeri vagi despre guvernarea divină, dar nu am fost niciodată dispuși să vedem în ea salvare pentru tot universul. Și asta deoarece am crezut că sacrificiul lui Hristos este ceea ce s-a întâmplat pe dealul Golgotei. Am cântat și noi cu entuziasm "Din dealul Golgotei a izvorât un râu, Să spele vina unui neam pierdut," fără să înțelegem că Hristos S-a așezat între vii și morți spre a stopa urgia care lovise chiar în inima universului. S-a așezat cu mult timp înainte de nașterea familiei omenești.

Din păcate, textul de memorizat este redat greșit, atât în traducerea Cornilescu cât și în KJV sau alte traduceri. Domnul Hristos nu a spus "voi atrage la Mine pe toți oamenii," ci "voi atrage la Mine pe toți," cuvântul oamenii lipsind din explicația Lui. Traducătorii, necunoscători ai conceptului mării controversate, au simțit nevoia să adauge acel cuvânt, făcând jertfa lui Hristos necesară doar pentru familia omenească pierdută.

Universul întreg urma să fie atras la Hristos, căci la nivelul guvernării divine se produsese schimbări fenomenale. Cuvântul, a doua Persoană a dumnezeirii, Se jertfise ca să stopeze maladia fatală ce producea despărțirea ființelor create de izvorul vieții. El a încetat să ocupe locul Său de pe muntele adunării dumnezeilor pentru totdeauna, fiind lovit de moarte pentru salvarea copiilor Săi. Acest loc slăvit a fost ocupat de Fiul omului devenit Fiul lui Dumnezeu prin adopție. El nu numai că a salvat familia omenească de la dezastrul despărțirii de natura divină, dar a fost un exemplu pentru toate familiile lui Dumnezeu din univers că nu este o rușine, un handicap, o limitare a libertății sau un sistem de supraveghere, locuirea lui Dumnezeu "în fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt, până la om" (DA 161).

El a devenit capul și începătorul noii familii omenești, a cărei temelie este unirea cu natura divină. Oameni păcătoși sunt reconectați la izvorul vieții, iar "scopul lui Dumnezeu din

veacuri veșnice” este realizat din nou, operațiune care devine fundamentul siguranței și păcii în vasta familie a lui Dumnezeu.

Din acest motiv Fiului omului I s-a dat “un nume care este mai presus de orice nume,” a fost așezat pe tronul universului și s-a anunțat în cer ca “toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine” (Evr 1:6). Cerul Îi spune lui Hristos, la înălțarea Sa la cer: “Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarășii Tăi” (Evr 1:9). Acest “untdelemn de bucurie” nu era altceva decât ceremonia de întronare ca Domn al Domnilor, ungerea oficială și numirea Fiului omului ca Suveran al universului pe tronul Tatălui Său.

Curând, sperăm, un grup de oameni vor accepta, privind la Fratele lor mai mare, să devină o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, vor avea “crediința lui Isus,” vor birui așa cum a biruit El și vor fi invitați să împartă acel tron măreț unde a fost așezat El după înălțarea la cer.

Privind puterea fascinantă a dragostei lui Dumnezeu în Hristos, universul întreg va fi atras de farmecul inegalabil al lui Isus Hristos, Domnul nostru. Familia omenească va fi unită cu Dumnezeu mai profund ca niciodată, iar reședința guvernării divine se va muta pe noul și frumosul Pământ. Acesta va fi un “untdelemn de bucurie” care va pune definitiv capăt despărțirii mortale de Dumnezeu. Omul Isus Hristos și neamul Lui vor garanta pacea și liniștea familiei universale a Tatălui nostru ceresc, care “a dat” pe Fiul Său de dragul acestei păci.